Çekmeceme Yuva Yapan Şiirler

Bülent Akyol

Çekmeceme Yuva Yapan Şiirler

Bülent Akyol

Baharda Yağmur

Işıldayan renkler havada, yine.
Turuncu, mavi. mor..
Sonsuz farklı ve
hayal dahi edilemeyen..

Nasıl da,
dans edercesine vakur ve
onurlu çırpınışları.

Bulutlarda, geçilmenin rahatsızlığı..
Homurdanmalar..
Ne fayda..

İmgeleri sağır edercesine,
zirveden kopan kayaların sesi..
Ve ışık..

Kollarıma düşüyor,
utangaç birkaç damla.
"Kanatlarından süzülenler." diyorum içimden.
“Belli..
halen, tüylerindeki beyazın kokusu var,
üzerlerinde.
Ayırtı mümkün,
her şeyden çok.”

Başarıyor çoğu, toprağa kavuşmayı.
Sitem edercesine,
sız(lan)malar, sonra..
Gözden kaybolmak istemez gibi..
Bizler gibi..

Havada, kesif çaresizlik kokusu..
Duyuyorum..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Denklem

Büyük denklemi
sefil hayatlarımızın..

Bilmediği, hiçbir öğretmenin.
Öğretmeye tevessül dahi etmediği.

Rüyalarımızı süsleyen,
tahtalar dolusu;
"çözüm formülleri".
Nafile..

Boşa çıkan umutlar rastlar,
umutsuzluğa saplanan,
zavallı ruhlarımıza,
anlamsız sokaklarda.

Oysa, yalnızca,
çocuklar ve yaşlılardadır hazine..

Ve kimsenin aklına gelmez sormak;
dikkate alınmayanlar ulusundakilere.

Yıllar geçer.
Zorlaşır hatırlamak.
Tıpkı, aslında, kim olduğumuzu
hatırlayamadığımız gibi..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Hayat

Kırmızı düşlere sarılı geceler.
Hayal aleminde,
isyan emareleri, yine.

Çivit okyanusların,
susuzluğumuzu gideremememe çaresizliği..
Korkmakta balıklar, haymatlos olmaktan.

Sararmış ovaları zapt eden;
"ani ölüm" tedirginliği.

Ve hiç bir şeyin,
ana rahmine düşmek kadar,
apansız olamayacağı gerçeği.

Göz ardı..
Muhakeme düşmanlığı..
Sebep ?

Hayat..
Hem nefret edilip,
hem de bitiminden müthiş korkulan..
İnsan ikiyüzlülüğünün büyük eseri.

Müzenin baş köşesinde durur, hep.
Ve gelip-geçenler,
hayranlık ve nefretle izler;
türünün eşsiz performansını..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Sabah

Ay ışığı halen damlarken, yeryüzüne;
yıldızlar tek tek toplanıp,
çuvala atılmaya başlanır.
Dibinin delik olması;
umut dahi edilemeden.

Sabah; ölmemek için direnen
yaralı savaşçı.
Dua eder uykularında,
yaşaması için milyonlar.

Uyananların duyduğu,
belli-belirsiz sesler..
Onlara yüklenen,
saçma sapan anlamlar..
Hayatın anlamsızlığı ise gelmez;
kepenklerini henüz açmış beyinlere.

Gecenin soğuğundan biraz olsun sıyrılan,
mutlu hayvan uğuldamaları;
hayatın soğuğuna adım atacak insanımsıların
içten içe ağlamaları ile valse tutuşur..

Orkestranın muhteşem berbatlıktaki sesi;
sağır eder, tüm vicdanları.

Her sabah,
üç-sıfır mağlup başlanır hayata.

İstisnasız, ilk işimiz;
kalemizdeki topları çıkarmak olur.
Sorgulamak; suçtur.

Şanslı olanlar;
akşama dek, skoru;
beraberliğe getirir.
Şanssızlar ise;
yaşadıkça, yok olur..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Evreler

Yere dağılmış, kırılmış hayaller.
Bir an gelen, birleştirme ümidi.
İmkansızlık..

Tam “geliyor” derken;
geri dönen;
"kendine güven !"
Neden ?

Henüz hatırlanmış;
ışıldayan, küflü anılar;
mavi halen üzerleri..

Kulağa çalınır;
çocukluktan gelen anne sözü; ye !"

Hayatın güzel olduğunu sanan bebek..
Ve bunu, dile getirememe şansı..

Hayatın berbatlığından
emin yetişkin..
Ve onun;
"bitse de gitsek" 'e doğru,
ayakta yolculuğu.

Ölmek için,
sabırsızlanmaya başlayan,
buruşuk ihtiyar..
Bıkkınlıktan bıkmış.

Ağustos sıcağında, ölüm denizine,
balıklama atlama arzusu...
Düşülecek yer; bilinmezlik ateşi..

Tenleri değil,
beyinleri ütüleme istekleri..
Sigara kağıdına dönmüş, kuru tenlerin,
ütüye yapışması; korku...

Beyinlerin hedef alınıp,
iğfal edilmesi, kelimelerle.
Geride kalan yegane aletlerle..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Zifiri Geceler

Ne yaşanırsa; zifiri gecelerde yaşanır.
İner gökten tüm zavallılar,
karanlığın siyah parıltısına,
terbiyeli bir yavrucak usluluğunda.

Coşkun ve bir o kadar durgun,
bedensiz ruhlarıyla doldururlar;
aslında yok, hayaller alemini.

Kimi, rüyalarımızın;
buluttan kapılarını tıklatır.

Önce perdeyi aralayıp bakar, sonra,
katrilyonlarca yıldır görmediğimiz bir dostu,
tekrar görmüşçesine;
rengarenk düşlerimizdeki,
mutlu oyunlarımıza katarız onları.

Sabah çabuk olur, hep.
Bir hayalden,
bir başka hayale geçerken biz;
onlar artık yoktur.

Kim bilir,
belki, onlar halen oynuyor iken, mutlu;
biz, artık oyunda yokuzdur.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Üşüyen

Ruh üşümekte..
Bilinmezliğinin her santimetre karesi;
titremekte, umarsızca.

Cephanesi bitmiş,
tüm arkadaşları katledilmiş,
mevzideki yalnız asker..

Ağaç gölgesinde soluklanan,
mutluluğa sürgün insan.

Bebeğini sevmek ile nefret etmek arasında,
hassas dengeyi tutturabilmiş;
depresif anne..
Ve bunu gizleyebilen;
masum kabiliyeti.

Zamanın içinden geçen insan..
İçinden geçen insan..
Geçen..
İnsan..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Gizli Kalan Şiir

Ölü bir şairin,
yazdığı son şiir;
özenli ve anlamlı.

Kafiyesiz..
Tıpkı, hayat gibi.

Akrostişler yaşamakta, narin ruhunda.
Bulunup okunsa dahi; anlaşılmaz.

Sıra dışı gülücüklerinde,
binlerce sır barındıran.

Henüz, kimsenin bulup okuyamadığı;
sararan sayfasını ışıldatan..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Yaşamak

Perde kapanır.

Düşer kalbinden vurulmuş bir serçe,
neye uğradığını dahi şaşıramadan.

Yitik düşlerin orta yerinde hissedilen,
uyanma korkusu;
bizi ortak kılan.

Gömülü karanlıklarda,
sonsuza dek kalacaklarmış gibi duran
sessiz sokaklar;
umutlarımızı boğar, her sabah;
onlar gıklarını dahi çıkarmadan.

Öylesine mağrur..
Ölümü,
eski bir dostu kucaklıyormuş gibi kucaklar;
umutlar.

Kucaklayan umutlarımız değil;
ruhlarımızdır, oysa.

Umutlar ve ruhlar..
Birini öldüren, diğerinin de katili olur.

Katil bulunursa,
bulutlar bölünüp;
güneş, ışıktan oklarını saplayacaktır;
ona mahkum, narin vücutlara.

Sadece, yeni doğmuş bebeklerin malumudur; katil.
Hiçbir zaman söylenemez, bu yüzden.
Hep "meçhul" kalır,
tozlu, karton klasörlerde.

Katledilen ruhlarımızdan çok uzaklarda,
canlı sandığımız,
ölü ve yok olmakta olan bedenlerimizle,
yaşamaya çalışmamızdır sorunumuz, aslında.

Ruhsuz bedenlerle yaşamanın,
imkansızlığını sorgulamadan;
yaşamaya çalışmak.

Yapmaya çalıştığımızın;
"yaşamak" değil;
henüz keşfedemediğimiz;
"acizlik" olduğundan habersizce..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Dökülen Keder

Düşünceler çarpıyor hızlıca,
asırlardır boş duran bardağımın,
suskun ve kuralcı yüzüne.

Dökülüyor bir kaç damla keder,
sessizce süzülüp,
karanlık ve şafaksız
geleceklerine..

Kucaklıyor, ahşaptan masa,
ağlayan damlaları.
Yok olmanın
bilinmezliğine davet ediyor, onları.

Kederim; masa,
masa; kederim oluyor.

Mutlu şairler;
neşeli dizeler yazıyorlar üzerinde.
Hüzünlüler;
ölümün kurtarıcılığını mısralıyor.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Pazar

Yine, berbat bir pazar daha;
mutlu olunması gereken.

Güneş, bulutlarla oynaşıyor gökte,
duyuyorum.

Sokakta sıska kediler ve bitik insanlar;
son bir umutla,
hayata sarılıyorlarmış gibiler.

Bu kez, rol yapmadıklarını,
herkese inandırma peşindeler.

Saklanarak bakıyorlar birbirlerine;
boylarını çoktan aşmış,
umut ve hayal yoksunluklarının ardından.

Pazar..
Mutluluğa mahkum olduğumuz gün.

Tüm mahkumiyetler gibi;
bitmesi dört gözle beklenen..
Acı veren..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Sen

Zaman..
Ömür..
Kuşlar, bile..
Bir tek,
sen geçmedin bende..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Uzaklarda

Gider..
Ve yalnız kalırsın.

Sen ve yalnızlığın..

Yarenlik edersiniz;
kırık bir sandalye ve
sallanan masaya.

Gölgeler gittikçe büyür.
Işıklar ve yalnızlar;
gittikçe küçülür.

Aylar sonra,
bir ses duyarsın,
uzaklardan.

Notalar, fısıldar rüzgarla kulağına;
"burada o" derler;
"Yanımızda.
Çok uzaklarda.."

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Rüzgar

Uzun yıllar sonra, uğultunla,
yine odamdasın rüzgar.
Neredeyse unutmuştum seni, oysa.

Eski bir dostu, tekrar görmenin verdiği;
“mutluluk” yok artık bende, bilesin.

“Keşke hiç karşılaşmasaydık” dercesine;
sessiz ve çaresizce dinlemekteyim, seni.

Aynen, bir monolog gibi;
sıkıcı oluyorsun, bir süre sonra.

Yıllardır, hangi kuytuda gizlenip;
bu gece sökün etmeyi planladın,
kim bilir ?

Ne yedin, ne içtin bunca zaman ?
Dertleştin mi, birileriyle, bizler gibi ?

Demli çayından bir yudum alıp,
derin bir nefes çekerek sigarandan;
üfledin mi bulutlara ?

Söyle bana !

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Sessizlik

Güzeldir sessizlik..
unutmuş olduğunuz;
hayatı ve yalnızlığı
hissettirir tekrar size.

Sonra, hayat geçer gider..
Yalnızlık ise; sizinle kalır.
O sizi hiç yalnız bırakmaz.
En vefalısıdır.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Bilinmezler

Kesin olan şu ki;
Geldik..
Gidiyoruz..
Gideceğiz..

Neden geldiğimizi bilemeden..
Neden gittiğimizi bilemeden..
Neden gideceğimizi bilemeden..

Bilinmezler girdabında,
savruluyoruz.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Mırıldayan Ayyaş

“Paylaş..”
“Paylaş.. “ dedi,
sokaktaki kirli ayyaş.

Sessizce..
Sadece, tek kelime..

Kimseler duymadı.
Umursamadı.

Kulakları,
ışıldayan bir iğnenin,
ipek bir yorgana düşüşünü duyabilecek kadar,
iyi işitiyordu, oysa.

Sorun; vicdanda,
vicdan ise; mezardaydı.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Hayat dediğin..

Yenildik..
Onu "can dostu" edindik.

Üzüldük.
Kendimize “dert ortağı” ettik.

Ve öldük.
Hem de çok..
Onu yaşamdan ayırt edemedik.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Son Oyun

Akşam çöküyor hayatıma;
ışık git gide azalıyor.

Fark ediyorum;
gölgem artık sahnede.
Herkes ona dikkat kesiliyor.

Salon dolu.
Uzak diyarlardan gelenler dahi var.

Eserlerini izliyorlar, keyifle.
Umutlarını linç ettikleri;
orta yaşlı bir adam.

Sona yaklaşıyor oyun.
Artık, hissedebiliyorum.

"Yazık" diyorum,
bir iç çekip;
"çok üzülecekler buna;
melek yüzlü sırtlanlar"

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Ölümü bekleyen orta yaşlı

Sağlıktı tek özlediği;
sabun kokan nevresimin örttüğü yatakta.

Ağrıyan beli,
titreyen eli ile zorlukla doğrulan,
orta yaşlının..

Kahverengi gözlerinden,
gizlice süzülen,
bir kaç damla yaş eşlik ederdi,
her öğlen sonrası,
yorgun yüreğinden kopup gelen genç umuda.

"Hayat ! Ne garipsin" derdi hep.
"Bir varsın, Bir yok.."

Devam ederdi sonra;
"benim için üzülmeyin insanlar !
Uzun sürmez;
bir bilinmeze yolcuyum !"

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Gizli Geçit

Kelimeler dolaştığında hızlıca beyninde,
Güzel bir cümle kurmak için,
tükenmez bir umutla..
Sakın onları yalnız bırakma !

Beynin ile parmaklarının arasındaki gizli geçidi,
bir tek sen bilirsin.

Ve işin garip yanı şudur ki;
istesen de bu geçidi,
kimselere söyleyemezsin.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

İçindeki “sen”

Gece yarısını geçtiğinde zaman..
Kelimeler daldığında,
usulca uykuya..

Kendinlesindir artık;
sen ve sen.

Sohbetinizin koyuluğu;
akşam çayına benzer.

Diğerlerinden farksızdır oysa;
içindeki "sen".
Çoğu zaman;
“yalancı”,
"sahtekar",
"düzenbaz" !

Hem çok sever, hem nefret edersin.
Nereye kaçsan kurtulamazsın.
Gizli ikizindir o senin;
ayrılamazsın.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Şehir

Ruhu olur şehirlerin.
Hissedilir..

Konuşup;
dertleşir,
sever ve
nefret edersin.

En çok da;
alışırsın.
Nefret dahi etsen.

Başka şehirleri solumak;
ihanettir.
Ve her ihanet;
biraz daha tükenmektir.

Kendini tüketemezsin..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Geri dönmek

Geri dönmek;
bir gülün,
susuz kalıp,
kuruması gibi;
hüzün verici..

Yerinden çıkan bir kemiğin,
tekrar yerine girmesi gibi;
acı verici..

Hedeflenen başarıdan vazgeçmek gibi;
onur kırıcı..

Doğan bebeğin;
olduğu yere geri dönememesi gibi;
imkansız..

Geri dönmek;
ayrılan yere olmaz, hiçbir zaman.
Hep, farklı bir yere..

Bu yüzdendir ki;
bulunmaz,
ayrılan yerde bırakılan hiç bir şey,
geri dönüldüğünde..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Gece

Sabahlardan mahrum,
zavallı geceler..

İçlerinde barınır,
afaroz edilmiş,
cevapsız bilmeceler.

Köpekler,
çöpçüler ve
hırsızlar..
Gecenin, eşit oranda hissedarları.

Birbirlerini gözlerler,
gizlice,
tüm ortaklar gibi..

Güvensizlik; sarıp sarmalayan dost.
Soğuk ise; yakınlardaki katil..

Bir tasma,
bir süpürge,
ve bir fener;
sahip oldukları yeganeler.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Bedeller

Uzayıp giden parıldayan yollar..
Karartılan geleceğimizin,
şaşmaz ibreleri..

Huzur..
Mutluluk..
Bedelsiz midir, bizlere ?

İnanır çoğumuz, yalana.

Ödenir, oysa;
tüm bedeller.
Önce veya
asırlar sonra.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Yüzler

Kaç yüzü olur bir insanın ?
Bilen var mıdır ?

Bir ?
İki ?
Üç ?

Tahmin etmek,
çok mu güç ?

Aslında, tek 'tir.
O hiç göremediğimiz
ve göremeyeceğimizdir.

Diğer yüzler mi ?
İnsanlara uyacağını sandığımız;
kendi imalatlarımız.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Kırlangıçlar

Kırlangıçlar uçuşuyor,
asi düşüncelerimin etrafında,
çoktandır.

Hele bir tanesi,
fikirlerime yaklaşıyor, sıklıkla;
firari.

Bir şeyler mırıldanıyor..
Duyuyor, sanki,
sağır olan kulağım.

Olabildiğine cesur, belli..
Tıpkı, silahsız düşlerim gibi.

Mavi, yeşil, kırmızı;
olağanlığa isyanları..

Özgürce dalgalanmakta gagalarında,
kapkara bayrakları..

İşte !
Niyetleniyor kollarıma biri..

Açıyorum dallarımı,
sadece onu değil,
tüm evreni kucaklar gibi..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Yaşlının Günlüğü

Dişleri dökülmüş,
vahşi bir aslan, artık;
hayat.

"Ayıp" dizeler sızıyor,
gizlice,
bakir düşlerime.

Zincirlerini koparıp,
heybetlice akmış,
bir hayat..

Kanatsız sinekler üşüşüyor,
modası çoktan geçmiş,
anılarımın üstüne.

Beyaz;
sütunlarda değil,
bardaklarda, artık.

Kucağımdan inmeyen,
uslu bir kedi, nihayet;
zaman.

Tüm yaşanmamış anlar,
toplanmış başıma;
ölmeden,
beni gömmeye çalışıyor.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Giderken

Başrolünde oynadığım film
çoktan bitmiş.
Hafif bir uykudayım.

İlk kez görünen bir çiçeğin,
verdiği mutlulukmuş, meğer;
gitmek.

Veya, silinmek üzere olan,
eski sevda çizgilerinin üzerinden,
yeniden geçmek..

Yeryüzünde bilen tek kişinin
kaldığı bir lisandım, oysa, ben.

Ve hayat, bir şiirdi;
o lisana çevrilirken,
anlamını yitiren.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Yol

Uzun görünen bir yol.
Gideceğim mesafe ise;
çok kısa.
Farkındayım.

İzbe hapishanelerle dolu,
baştan başa..

İşte !
Eski sevdalarım..
Bana bakıp,
gülümsüyorlar,
paslı parmaklıkların
ardından.

Gelmiyor,
bir şey söylemek,
içimden.
"Affedin.." diyorum,
gönlümden.

Sonra..
Pişmanlıklarımın yattığı,
çıkıyor karşıma
"Müebbet aldı hepsi" diyor,
kapıdaki gardiyan.

İçlerinden biri
nefesleniyor,
ufacık boşluktan.
Bir yerlere dalmış, sanki.

Bir şey diyemiyor,
kilitleniyor dilim.
"İçeride olmanız, daha iyi"
aklımdan geçirdiğim.

İlerliyorum, biraz daha..
Üzerinde;
"Eski umutların" yazanın
önüne geliyorum.

İçeride yatan "sessizlik", sanki.
"Hücreler boş. Kalan yok" diyor
Genç bir gardiyan.

Ve devam ediyor;
"Hep, seni beklediler.
Sen gelmeyince;
birer birer ölüp,
geçmişe gömüldüler."

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Uyarmak

Gonca güllere kıyan çocuklar,
düşlerimde, yine.

Cıvıl cıvıl,
gülüşüp,
zıplıyorlar,
bir yandan..

Seslenmek geliyor, içimden.
"Durun !
Onlar henüz gonca !"

Bulamıyorum, kendimde,
tek kelimelik güç bile.

Tıpkı, kimsenin,
“dur” diyemediği gibi;
düşmekte olana, ana rahmine..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Dengesizlik

Dengesizlik, ruhumda.
Farkındayım.

Bir türlü gelemiyor,
içimdeki terazinin,
zavallı kefeleri,
adalete.

Dengelemek uğruna;
hafifçe dokunmak istiyorum,
yüksektekine.

"Hayır ! Bu yapay bir denge olur" diyor, vicdanım.
Vazgeçiyorum.

Kim doldurdu, beni böyle ?
O dengesizler kimlerdi ?
Hatırlayamıyorum.

Ve kılı kırk yaran,
bir dedektif edasıyla;
çevremdeki dengesizleri,
takibe başlıyorum.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Diyemezsin

Sonra, kırılmaya başlar hayallerin.
Patlatır kalbini, çatırtı sesleri.

Üzülürsün, sadece.
Yapamazsın,
başka bir şey.

Kağıttan yaptığın gemi,
gidememiştir;
suyla doldurduğun leğende bile..

İşe yaramaz biri olduğun düşüncesi;
oturmak, hatta bir süreliğine kalmak için,
gelmek ister.
Ret edemezsin.

Biter yanı başında mutlaka;
"o işler, öyle olmaz"
diyen, aptallardan biri.
"Defol git !" diyemezsin.

Bu yüzden;
söylemek isteyip de,
söyleyemediklerinin…

Yapmak isteyip de,
yapamadıklarının cezasını;
manyak bir mazoşist gibi,
sadece, kendin çekersin.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Anlatamadıklarım

Suya yazamadığım şiirler gibi,
insanlara anlatamadığım şeyler vardı,
içimde.

Sonra, her biri,
bir başka karanlık köşeme sindi.

Görünmez oldular.
Sorsanız,
gösteremem ben bile,
yerlerini..

Lakin,
aklıma geleni söylememe sevdam,
hiç bırakmadı peşimi.
İzledi adım adım beni.

Ne kadar istesem olmadı.
Firari kelimeler,
meçhul duygularımca,
bir bir yakalandı.

Ruhumun kör zindanları,
o zavallılarla dolup taştı.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Kalp Kırıkları

Kırıklarla dolu, her yer.
Zerre kadar boşluk yok, yeryüzünde.

Sonra,
bütün kırıkları birleştirme hevesi,
kapılıyor içimi.

Nafile..
Hangi parçaya elimi atsam;
un-ufak oluyor, avuçlarımda.

Bir tanesini bile tutamıyor, fısıldıyorum;
“bu kadar narin miydiniz ?"

Pişmanlık beliriyor,
yanı başımda.
Kendisinin de defalarca denediğini söylüyor.
Sesinde ağır keder.

"Üzülme" diyorum.
Adım gibi emin olsam da;
üzüleceğine.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Hisler Durağı

Adlandıramadığım hisler çarpıyor,
dalga dalga,
yüreğime.

Yalın bir hissizlik çemberinde
buluyorum kendimi, sonra.

Henüz firar etmiş, mutluluğum.
Belli, izler halen taze..

Keder köpekleri salınıyor,
yakalayıp parçalamak için..
Yarı sağır kulaklarım duyuyor,
korkunç hırıltılarını..

Mutsuzluk duygusu sancıda,
bir yerlerimde.

Henüz çürümeye başlamış elimi,
öksüz bedenimde gezdiriyorum.
Kurtçuklarım tutunuyor,
sıska parmaklarıma,
beyaz ve sevimli.

Bir an önce tanışıp,
hal-hatır etme arzusu;
kör kuyularımı mesken tutmuş,
sayın sancım ile..
Nafile..

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Nehir

Garip bir durgunluk..

Oysa, etrafında ne varsa,
yerinden söküp götüren;
asi bir nehir olurdum ben,
bu mevsimde.

Sıçrayan her parçam,
kilometrelerce uzağımda,
konuşup gülüşen,
utangaç çiçeklere hayat bahşederdi.

Boyunlarını eğerlerdi,
usulca ve utanarak.
Ve bu bana,
ziyadesiyle gururlu verirdi.

Bülent Akyol
İstanbul – 2016

Grift Duygular

Bir şeyler damlıyor,
yüreğimin meçhul dehlizlerine.

Daralıyor zaman,
yürek
ve diğer her şey.

Bilinmezler pusuda.
Yetim bir kurşunla öldürülme korkusu bu;
kulaklarımda hiç susmayan.

Yaşlı bir kadın olmuş sevda..
Tam karşımda.
Şuursuzca anlatmakta.

Dilsiz kar akşamlarında,
çivit mavisi umutlar verme arzusu;
sokaktaki her yavruya…

Bülent Akyol
İstanbul – 2016